

Příloha časopisu

Kohout

PODZIM 2023

Moje pěkná podzimní vzpomínka

Seniorky a senioři v českořebovském Domově nám vyprávěli o svých vzpomínkách spojených s podzimem. Laskavě souhlasili i s jejich uveřejněním, aby si i ostatní uživatelé Domova mohli při čtení těchto zážitků společně s nimi zavzpomínat.

Výlet na mandl

Jednou jsme se se švagrem a švagrovou rozhodli, že si uděláme výlet na mandl. Byl krásný podzimní den, tak jsme vyjeli. Švagr se švagrovou jeli na skútru a já s manželem na pionýru.

Když jsme projížděli Řetovou, pionýr se dostal na kraj silnice na šotolinu, dostal smyk a skončili jsme v potoce.

Pionýr se zapíchl předním kolem do bahna potoka a já, jelikož jsem se nedržela jsem přelítla přes manžela hlavou do potoka. Když jsem se vyhrabala zjistila jsem, že manžel něco hledá v potoce.

Mě si vůbec nevšiml, že stojím před ním a vítězoslavně třímá brýle v ruce a křičel: „Konečně jsem je našel!“. Až potom si všiml mě a zeptal se, co tam dělám. I když nevím, jak mě mohl poznat, když jsem měla plastiku bahna na hlavě a že stojím před pionýrem.

Zpátky domů jsem už s manželem jet nechtěla. Švagr mě nakonec vzal domů na skútru. Než jsem si doma roztopila kotel, abych se mohla osprchovat, manžel si nalil panáka rumu a říkal: „Hlavně, že jsem

neztratil ty brýle na motorku.“. Ztratit manželku by ale nebyl takový problém...

Mešní víno

Jako kluk jsem jezdil na prázdniny k tetě a strýčkovi. Strýček byl kostelník, já a dva další kluci jsme byli ministranti. Strýček chodil po mši schovávat láhve s mešním vínem za takové klekátko. My jsme nevěděli, co to vlastně je.

Tak jsme to ochutnali. Strýček to zjistil a postrašil nás, že to má jed na mravence. Nás to neodradilo, pokaždé když šel strýček počítat kasičku, tak jsme víno upíjeli. Nic nám naštěstí nebylo, ale úplně nám to nechutnalo.

Když se na to přišlo, to byl pak rámus!!!
Lezli jsme i ke zvonu, naštěstí jsme zazvonit neuměli. Byli jsme pěkní uličníci.

Rok na dědině

Na západním Slovensku u Trenčína je vesnice Kubra. Odtud pocházím. Tam žil i můj tatínek a vedl folklórní soubor. Jezdili jsme s ním i do Maďarska, do Budapeště. U nás na dědině se hodně dodržovaly zvyky. To ještě nebyla televize. Tak jsme se vždycky moc těšili, to se hrálo a zpívalo i několik dní, ani do práce jsme nešli. Muziku jsme měli dechovku, tam to tak bylo zvykem, všechny nás to táhlo dohromady. Měli jsme hodně našich písniček, z Kubry, i vlastní tance. Bylo tam veselo, chodili jsme zpívat i při mších. V té vesnici je i minerální voda, pramen, tam si jezdili nabírat vodu i lidé z okolí. Byla to kyselá minerálka, Kubranka.

Rok na dědině začínal **masopustem**, po našem „**fašanky**“. Týden se tančilo od rána do večera. V každém domě se pekly koblihy, u nás se tomu říká šišky. Ke každému domu

přišla zahrát Kubranská dechovka, děvčata vytáhli ven z domu a tancovalo se, pak dostali muzikanti klobásy a šišky.

Potom byly **Velikonoce**, to jsme my děvčata dostaly nejen karabáčem, ale polévali nás i vodou.

Sv. Jura, tady se mu říká svatý Jiří, to se den před, v ten den a den po něm zpívalo. Když se vědělo, kdo za kým tajně chodí – to víte, tehdy to nebylo jako dnes, tak se prováděly takové věci, něco z domu děvčete se dalo před dům chlapce a pak to ráno rodiče poznali, čí to je. Jednou v noci kluci vzali i lavici, jak na ní sedávali staří večer, aby si popovídali, a dali ji až na střechu klukovi, který za děvčetem chodil, aby se to prozradilo. Dřív to bylo jinak, rodiče zakazovali, kdo s kým má chodit. Ale oni si to ti mladí stejně prosadili.

Stavěli se i **máje**, ty kluci stavěli v noci. A to byly pořádné stromy. Kluci si je vybrali a v noci vykopali jámy, muselo to dobře držet, aby to nespadlo. A v každém máji byl jeden dívčí šátek. Dělali to celou noc a muselo to dát hodně práce. Ale byly to krásné velké máje.

Na **Sv. Jana** se přeskakovaly ohně. Ale jen holky. A při tom se zpívalo. Dělaly se veliké ohně vprostřed vesnice. U nás se říkalo „vo Jáno“ a slavilo se taky tři dny. Děvčata šly v průvodu a každá nesla v podpaží snop. Moje sestra to hodně slavila. Já už tolik ne.

Hodně to držely právě ty taneční soubory. Hodně se hrálo a zpívalo, drželi jsme pohromadě.

V zimě se pak slavil **Mikuláš**, podobně jako tady, měli jsme anděly i čerty, to bylo stejné. U nás chodily i **Lucie**, to se tady v Čechách

nedělá, ale u nás to bylo.

Na **Vánoce** jsme chodili zpívat pod okna. Dům od domu, po celé vesnici a zpívali jsme Buvaj tiško Jezulátko. Někde nám dali jablíčko, jinde koláč, když pekli, ale my jsme na to nečekali, chodili jsme zpívat, bavilo nás to.

O půlnoci jsme se všichni sešli a šli jsme k tomu našemu prameni pro vodu. U nás se říká, že v noci z Božího hodů na Štěpána se voda mění na víno. Tak jsme ji nabrali a donesli domů, tu naši kyselou vodu. Rodiče byli rádi.

A končilo to **Silvestrem**, jako všude.

Pak už byl půst, čtyřicet dní, to jsme museli nějak vydržet. Ale těšili jsme se na jaro.

Divočák

Šel jsem do lesa na houby a jak jsem byl naučený, tak sbírám, když lezu do křoví. Najednou to tam zapraskalo, stromy se odhrnuly a proti mně stál divočák. Koukali jsme si z očí do očí. Já měl srdce až v krku, málem jsem se z toho strachy po... a nevěděl jsem, co dělat. V ruce tašku plnou hub. Vždycky se říkalo – zůstat stát a nehýbat se. Tak jsem stál. Zřejmě mě necítil, protože vítr vanul naopak. Nevěděl jsem, jestli se mám pohnout a na jakou stranu. Říká se, že divočák lidi oběhne, tak jsem nevěděl, jestli poběží okolo mě, kudy, jestli poběží na mě. Najednou se pohnul a začat pelášit na opačnou stranu. Můžu říct, že stromky lítaly vzduchem tak, že se divím, že dřevorubci nepoužívají ke kácení stromů divočáky 😊 Tak jsem začal rychle pelášit i já. S plnou taškou hub jsem věděl, že musím rychle na volné prostranství, protože divočáci mají

rádi houby. Smrčky, skrz které jsem prolézal jsem jedním skokem přskočil, abych se dostal na druhou stranu, jenže jednou nohou jsem skočil do dolíku a křuplo mi v koleně. Dobelhal jsem se na volné prostranství, tašku s houbami jsem položil za strom. Nevěděl jsem, jestli je divočák vrátí, měl jsem docela strach. Vytáhl jsem nůž, který s sebou do lesa nosím za pasem, a malou mačetu, kterou nosím na odsekávání křoví, když se prodírám houštím pro houby, abych se mohl bránit. Chvíli se nic nedělo, a tak jsem se vydal z lesa ven. Dostal jsem se na normální cestu a šel jsem po ní. Najednou to v křoví zapraskalo. Jako belhající samuraj jsem přidal do kroku a rychle spěchal domů. Jedno teď vím. Že bachyně to nebyla, to už bych tady nebyl. Byl to divočák samotář. Kdyby tam měl stádo, to už bych tu nebyl taky. Tohle mi později řekl můj kamarád myslivec.

Václav

aneb přání k svátku panu Václavovi:

Nejsi svatý Václav, ani Václav Klaus,
přejeme ti dohromady vše na jeden ráz,
hodně štěstí, zdraví a osobní pohodu,
i s tou troškou humoru.